

[Holger Larsen.]

føre dem ind under Fattiglovens § 63, 2det Stykke. Det jeg egentlig vilde lægge ind i mine Ord, var, at det gjaldt om at finde Veje, som var heldige. Den Vej, som den højtærede Indenrigsminister er gaaet ved at henvise til Fattigloven, finder jeg ikke heldig, men det gælder om gennem Fortolkning at finde Udveje, og det ved den højtærede Indenrigsminister meget godt, for ingen har været større Mester i Fortolkningen under den gamle Lov end den højtærede Minister selv — langsomt, ikke altid frivilligt, men alligevel fremad ad Fortolkningens Vej.

Naar det ærede Medlem saa taler om Lazarus-Typen og sammenstiller den med Formueejerne og siger, at her staar det ærede Medlem Hr. Holger Larsen som Forsvarer for Formueejerne, saa vil jeg sige, hvad er det dog for noget Nonsens! Jeg har ikke med eet Ord talt om de gamle, som havde Formue, men jeg har talt om, at der nu er skabten Lazarus-Type ved Aldersrente-loven, som den nu er affattet. Som den var, var den daarlig, men et Flertal i dette høje Ting havde vedtaget en Forbedring af Loven, og i det andet høje Ting var alle 4 Partier i Udvalget enige om at gennemføre Loven saaledes; men skønt man var naaet saa vidt, nøjedes man med meget mindre og vedtog en Lov, der var et Tilbageskridt fra den da gældende Lov, en Lov, hvorefter et Ægtepar maa undvære 84 Kr. plus de 20 Kr. til Brændsel plus Forskelshjælpen, som dog en Del af dem havde.

Det vil sige, man forringer Ægteparrenes Kaar med over 104 Kr. Hvis det endda drejede sig om Folk, som havde en Indtægt paa 4 000—5 000—6 000 Kr., men her er Tale om Folk, hvis Indtægt lige akkurat kan slaa til til Livets Ophold, det vil sige, man tager 100 Kr. fra en Indtægt, der i Byerne er 800 Kr. og paa Landet 600 Kr. Det er ved denne Fremgangsmaade, jeg siger, man harskabten Lazarus-Type, og jeg tror, at det ærede Medlem kommer til at lade dette Ord blive staaende. Jeg tror gerne, det bider og svider, men det skal ogsaa svide.

Til det ærede Medlem Hr. Holdgaard har jeg kun en enkelt Bemærkning. Det ærede Medlem oplyste, at Skanderborg Amt allerede paa et tidligere Tidspunkt var indgaaet med en Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister om, hvad man skulde gøre, naar de 12½ pCt. var opbrugt. Det understreger, hvad jeg har sagt, at de 12½ pCt. af praktiske Kommunalfolk betragtes som et alt for ringe Beløb til Imødegaelse af Sygdom, naar man desforuden skal give

Brændselshjælp og andre personlige Tillæg, idet der jo kan støde saa mange andre Forhold til. Man er derfor allerede paa et tidligt Tidspunkt, inden Loven traadte i Kraft, fra dette Amt indgaaet med en Forespørgsel til Indenrigsministeren. Jeg tror, jeg ogsaa her i nogen Grad kan se, hvorfor Indenrigsministeren bruger Udtrykket: foreløbig. Han anede, trods alt, at det var nu ikke saa godt, som han gerne vilde skildre heroppe. Han kan godt rulle med de store Tal; det hjælper ikke, naar praktiske Folk og oven i Købte Amtsraadsfolk — jeg siger „oven i Købet Amtsraadsfolk“, for Frisindet er ikke altid til Huse i Amtsraadene i saa høj Grad som i Kommunerne — henvender sig, saa maa der være noget galt.

Til det ærede Medlem Hr. Willesen skal jeg kun bemærke, at jeg takker ham for hans Tilslutning til Lovforslaget. Naar han sagde, at der i Loven skulde indsættes en Bestemmelse om, at der kun skulde gives Hjælp til dem, der er trængende, gør jeg opmærksom paa, at der i 2det Stykke af § 1 staar: „som Kommunalbestyrelsen anser for trængende“. Kommunalbestyrelsen har altsaa frie Hænder i saa Henseende. Saa meget Tillid tror jeg, man godt kan have til Kommunerne, at de kun vil give til de trængende.

Den højtærede Indenrigsminister var — jeg skal ikke forsøge paa Retorsion — i noget for høj Grad inde paa at optræde som Værner af Tonen her i Tinget. Højtærede Indenrigsminister, De, om nogen anden, er den absolut urette til at tale om Tonen her i Tinget. Ethvert som helst andet Medlem vilde jeg med Glæde lade mig belære af, men ikke af den højtærede Indenrigsminister.

Anden Næstformand (Parkov): Jeg maa benytte Lejligheden til at meddele det ærede Medlem, at der ikke maa anvendes direkte Tiltale.

Holger Larsen: Jeg bøjer mig naturligvis for Formandens Ord. Heldigvis har jeg faaet sagt, hvad jeg vilde.

Anden Næstformand (Parkov): Jeg beklager, at det ærede Medlem udtaler sig paa en saadan Maade. Den Udtalelse, der er kommet fra mig, skulde være vejledende for det ærede Medlem for Fremtiden, saa det ærede Medlem burde ikke have udtrykt Glæde over, at han havde faaet Lov og Lejlighed til at udtale sig mod det, som maa anses for rimeligt og rigtigt.